

အကယ်၍
စ အ ဝ တို က

အကယ်၍

စချစ်ကြီးမှ ကြိုတယ်

အခန်း (၁)

နေကထွက်ကာစ အသစ်ကြီး ရှိသေးသည်။

ဆောင်းနံနက်နေခြည်က ထုံထိုင်းထိုင်းမြူစိုင်းတို့ကို ထိုး ခွဲလာရသဖြင့် ထင်တိုင်းမတောက်နိုင်။ စတော်ဘယ်ရီဂျယ်လီခဲ ကဲ့သို့ နီဖျော့ရဲရဲက အိတွဲတွဲမျှသာ လင်းသည်။ ယူကလစ်ပင် ဖျားတွင် တွဲလဲခိုနေသည့် နှင်းရည်စတချို့ကိုတော့ နေ့နေနွေး နွေးက တထွေးထွေး ပျော်ကျအောင် စွမ်းနိုင်ပါသည်။ ယူကလစ် ပင်နှင့် နှစ်ထပ်စံအိမ်ကြီးအကြား လူးလာပျံသန်းရင်း ဘာသာ ဘာဝ တီတီတာတာ နှုတ်စွာနေကြသော စာငှက်တချို့က ဆိတ် ငြိမ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသက်ငွေ့ငွေ့သွင်းနေ၏ ။

နှစ်ထပ်စံအိမ်ကြီး၏ ရှေ့တွင် ကြည်လဲ့ပြာစိမ်းနေသော ရေကူးကန်က ငြိမ်သက်စွာရှိနေ၏ ။ ထိုရေကူးကန်ကပင် စံအိမ် ကြီးအား ပို၍ ခန့်ညားအောင် ပို၍ ဂုဏ်မြင့်အောင် စွမ်းဆောင်ပေး နေသလိုလိုပင်။

အဆင့်မြင့်ရေကူးကန်ကြီးထဲတွင် လူငယ်တစ်ဦး ဇိမ်ခံ၍ ရေကူးနေ၏ ။ သူရေကူးနေပုံက ပျင်းရိပျင်းတွဲ။ ရေကို ကူးချင်၍ ကူးနေပုံမျိုးမဟုတ်။ ရေကိုကြိုက်၍ လူးလိုမှဲပြီး စိမ်နေပုံ ဖြစ်သည်။

သူက မြန်မာပြည်ရှိ အကြီးကျယ်ဆုံး ကုမ္ပဏီကြီးများထဲမှ အကြီးကျယ်အခမ်းနားဆုံးသော ဖြိုးလုပ်ငန်းစုပိုင်ရှင် ဦးတက် ဖြိုး၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြိုးမောင်မောင်ဖြစ်၏ ။ ဖြိုးမောင် မောင်သည်လည်း မိဘကောင်းမှုအကြောင်းပြု၍ ဖြိုးလုပ်ငန်းစု ရုံးချုပ်တွင် ကုမ္ပဏီ၏

ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်နေ သော အဆင့်မြင့်ဝန်ထမ်း ဖြစ်ပါသည်။

အလုပ်မသွားမီ ရေကူးကန်နံဘေးတွင် အိမ်အကူဝန်ထမ်း များစီစဉ်ပေးသော ဘီယာနှစ်ဘူးနှင့် စားစရာ သစ်သီးတစ်ပွဲကို အရသာခံ စားရင်းသောက်ရင်း ရေတဝ စိမ်းကူးခြင်းက သူ၏ နေ့စဉ် နေ့စဉ် လုပ်ငန်းများထဲမှ ပထမဆုံးလုပ်ကိုင်တတ်သော အပန်းဖြေ မှုတစ်ခုဖြစ်သည်။

သူက ရေကို တဝစိမ်းချိုးပြီးမှပင် ရေကူးကန်မှ တက်၏ ။ အိမ် အကူများ အသင့်ချပေးထားသော တဘက်အဖြူကို ခါးတွင်ပတ် ၍ သူ၏ အခန်းသို့ပြန်သည်။

ခန်းလုံးပြည့်ဘီရီနှင့် ထည့်ထားသော သူ၏ အကောင်းစား ဝတ်စုံများထဲမှ သူ့စိတ်ကြိုက်ဝတ်စုံများကိုယူကာ ကိုယ်မှာ ကပ် ကြည့်သည်။ စိတ်ကြိုက်အဖြစ်ဆုံး ကြက်သွေးရင့်ရောင် အနောက် တိုင်းဝတ်စုံတစ်စုံကို သူယူဝတ်၏ ။

စားပွဲခုံပေါ်တင်ထားသော နေကာမျက်မှန်များထဲမှ ဝတ် စုံနှင့်လိုက်ဖက်သော ကော်ကိုင်းမျက်မှန် ကြက်သွေးရောင်ကို ယူ၍ တပ်လိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဘဝင်ကျသွားသည်။

အသင့်တင်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်၊ ဖုန်းနှင့် ကားသေ့ ယူကာ ထွက်ဖို့ပြင်သည်။ အပြင်ထွက်ခါနီး မှန်ကို နောက်ဆုံးအ ကြိမ်ကြည့်မိမှ သူ၏ အကျအိတ်ကပ်နားတွင် ချည်စလေးတစ်စ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အလိုမကျ ဖြစ်သွားသည်။ သူက ချည်စလေးကို ဆွဲထုတ်ကြည့်သည်။ အကျအိတ်ချုပ်ရိုးပါ တွန့်လိုက် လာ၏ ။ သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ပြန်ချရင်း ဝတ်စုံ ပြန်လဲဝတ်ရသည်။ အချိန်ကိုက်ပြီး ရေကူးကန်မှ တက်လာခဲ့သဖြင့် အဝတ်အစားပြန်လဲရမည်ဆိုလျှင် သူ ရုံးနောက်ကျရတော့မည်။ အမြန်ထွက်ရတော့သည်။

ဖြိုးမောင်မောင်၏ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ ဒုတိယအလုပ်က
ဟိုတယ်တစ်ခုခုတွင် နံနက်စာဝင်စားခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်စားသောက်ခန်းတွင် ဖြိုးမောင်မောင်တစ်ယောက် တည်း
အေးချမ်းစွာ နံနက်စာ စားသောက်နေသည်။ သူ၏ ရှေ့ပိုင်း တွင် လူလတ်ပိုင်း
အတွဲတစ်တွဲ ရှိနေသည်။ မမကြီးက လှလှပပ နှင့် အိန္ဒြေရသော်လည်း
မမကြီးနှင့်ပါလာသော တလွဲဆံပင် ကောင်း လူကြီးက ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နှင့်
ဂနာမငြိမ်ရှိနေ သည်။ ဝန်ထမ်းပေါင်းထောင်ချီအုပ်ချုပ်နေရသော ဖြိုးမောင်
မောင်အဖို့ လူကြီး၏ မူပျက်နေပုံကို မြင်သည်နှင့် ဒါ သရိုးသရီ အဆင့်တွင်ပင်
ရှိသေးကြောင်း မှန်းဆမိသည်။ အပျိုကြီးကို လူပျို ကြီးက ပိုးကြေးပန်းကြေးနှင့်
လာကျွေးနေပုံရသည်။ ဟိုလူ ထိပ် ပြောင်ကြီးက အပျိုကြီးမမအား
ရွန်းရွန်းဝေအောင် သဒ္ဓါတွေပို နေပုံကို ဖြိုးမောင်မောင်က ကြားပြီး
ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်နေရ သည်။ သွေးဆုံးခါနီး ကြီးတွေကလည်း ဒါမျိုးကြီးတွေ
ရှိတတ်သေး သကိုး။ ဖြိုး၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဖြစ်နေသဖြင့် မကြည့်ချင်လည်း
မြင်နေရသည်။

"စားနော် မမမိမာစား၊ ကိုယ်က စားကြည့်မှ အရသာ သိမှာ၊
အရသာသိတော့ ကိုယ့်ဆိုင်က အစားအစာကို ပိုကောင်း အောင် စီမံနိုင်တာပေါ့၊
ဆိုင်ရဲ့ စီမံအုပ်ချုပ်ရေးကိုပါ ကိုင်နိုင်ဖို့ လေ့လာဖို့ အချိန်တန်ပြီ မမမိမာ၊ ဟင်းဟင်း
မမမိမာနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဆိုတာက"

မမမိမာဆိုသော မိန်းမက သက်ပြင်းကိုဖွဖွချရင်း

"ဒါက ဘာဟင်းလဲ မသိဘူး"

"ချို ချို အဲလေ အဲဒါက စကွစ် တဲ့"

မမကြီးက ဟင်းကို အရသာခံကြည့်ပြီးမှ ဟင်းကိုမွှေနှောက် ရင်း
ပါဝင်သည့် အမယ်များကို စာအုပ်နှင့်ထုတ်မှတ်၏ ။ လူကြီးက

လမ်းကြောင်းလွဲသွားသော သူ့စကားကို လမ်းကြောင်းပေါ်ပြန်ဆွဲ တင်၏။

"ကိုယ်က မိန်းမများစွာနဲ့ ကြုံဖူးပါတယ်"

"ဘယ်လောက်ပေးရလဲ"

"နှစ်သောင်း၊ အဲလေ ဘာ ဘာတွေ မေးနေတာလဲ"

ဟင်းချိုခပ်သောက်နေသောဖြိုးပင် ရယ်ချင်သဖြင့် သီးမလို ပင်

ဖြစ်သွား၏။

"ဪ ခီဟင်းပွဲက ဘယ်လောက်ပေးရလဲလို့"

မမကြီးက သေချာအောင် ဟင်းပန်းကန်ကို ဇွန်းနှင့်ခေါက်၍ မေး၏။

"အာ အဲဒါက ဘောက်ချာလာမှ သိမယ်၊ ခီဟိုတယ်က

တကယ့်သူဌေးတွေမှ စားနိုင်တဲ့ဆိုင်၊ ကိုယ်တောင်မှ မမမိမာနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးစားသောက်ရင်း ဘဝအရေး ကို"

"ခီဟင်းကရော"

"ချို ချို အဲလေ အဲ အဲဒါက ပုစွန်တန်ပူရာ"

လူပျိုကြီး၏ စကားရိုန်က ပြတ်သွားရပြန်၏။ မမကြီးက

ဝန်ထမ်းကောင်းပီပီ စာအုပ်ထဲတွင် ဟင်းအမယ်များကို မှတ်ပြန် ၏။ မမကြီးကို သူ့အလုပ်ရှင်ကြီးက သူတို့စားသောက်ဆိုင်၏ မီးနူး တွင် ဟင်းအမယ်များတိုးရန် အကြောင်းပြ ခေါ်လာသဖြင့် ပါလာရ ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ လူကြီးကတော့ မမကြီးကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက် နေ၍ ဤသို့ပင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ လိုက်၍ ကျွေးမွေးတတ် မြဲဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုလည်း နှစ်ယောက်တည်း ဟိုတယ်သို့ ခေါ် ကျွေးရင်း ချစ်စကားပြောရန် ပျိုးနေခြင်းက ထင်ရှားပါသည်။

"ကိုယ်က ဟို ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မိန်းမတွေကို မကြိုဘူး လို့တော့

မဟုတ်ဘူး၊ အများကြီးကြုံဖူးတယ်"

"ဘယ်လောက်ပေးရလဲ"

"နှစ်သောင်း၊ အဲလေ လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဘီလ်လာမှ သိပါမယ် ဆိုမှ"

ဖြိုး ဟက်ခနဲ ရယ်မိပြန်သည်။ ဖြိုး၏ ရယ်သံကြောင့် လူကြီးက

ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် စောင်းကြည့်ကာ မျက်စောင်း လှမ်းထိုး၏ ။ မင်းနဲ့

ဘာဆိုလဲပေါ့။ စားမာန်ခုတ်သည့် သဘော။ဖြိုးက ဆက်ထိုင်နေလျှင်

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထရယ်မိတော့မည်မို့ စားလက်စကိုဖြတ်ကာ ငွေရှင်းရန်

စားပွဲထိုးကို ခေါ်လိုက်၏ ။ စားပွဲ ထိုးက ဘီလ်ယူလာပေးသည်။ ဖြိုးက ဘီလ်ကို

ကြည့်ရင်း ပိုက်ဆံအိတ် ကိုနှိုက်၏ ။ မတွေ့။ ထိုတော့မှ အကျူးလဲစဉ်က

ပိုက်ဆံအိတ်ကျန်ခဲ့ မှန်း သတိရမိတော့သည်။ ဖြိုးက နဖူးကိုရိုက်ကာ

"အာ ဒုက္ခပဲ၊ ပိုက်ဆံအိတ် အိမ်မှာကျန်ခဲ့ပြီ၊ အား ကတ် တွေလည်း

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာပဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ အေး မင်းတို့သူဌေးကို ပြောလိုက်၊ ဖြိုးလုပ်ငန်းစုရဲ့

ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ လာစားသွားတယ်လို့၊ ဒီဘီလ်ကို မနက်ဖြန်မနက် လာစားမှ

ပေါင်းရှင်းမယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား"

စားပွဲထိုးက ဒါမျိုးတွေရိုးနေပါပြီဆိုတဲ့ပုံနဲ့ ဖြိုး၏ ကုတ်ကို ဆွဲရင်း

"ဒါမျိုးလုပ်လို့ ရမလားဗျ၊ ကဲ ပေး ပိုက်ဆံပေး၊ မပေးလို့ ကတော့

ရဲစခန်းကို တစ်ခါတည်း ပို့ပစ်မယ်၊ ဘာမှတ်လဲ"

"ဟေ့ကောင် မင်းကိုင်ထားတာ ဘယ်သူမှတ်လို့လဲ၊ ဖြိုး လုပ်ငန်းစုရဲ့

ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌကွ၊ ဟင်း မင်းနဲ့မရှင်းဘူး၊ မင်းသူဌေးကို ခေါ်လိုက်စမ်း"

"ကျုပ်တို့သူဌေးက လုံးဝမှာထားပြီးပြီ၊ ဒီလိုပြဿနာဖြစ် ရင်

သူ့လာမခေါ်နဲ့တဲ့၊ ရဲခေါ်ပြီး တစ်ခါတည်း အပ်လိုက်တဲ့"

မမကြီးတို့ဝိုင်းကလည်း စားသောက်ပြီးကြသဖြင့် ဘီလ် ရှင်းရန်

ကောင်တာသို့ ရောက်လာကြ၏ ။ လူကြီးက ခုနက ဖြိုး ရယ်ခဲ့သဖြင့်

မကြည်မလင်ဖြစ်နေပုံရ၏။ ဖြိုး ပြဿနာတက်နေ ပုံကို မြင်သည်နှင့်

"တွေ့လား၊ အဲဒါ လူလိမ်တွေရဲ့ လူစုခွဲနည်းပဲ၊ သူဌေး လာရင် စားပွဲထိုးတွေ ရဲ့သွားမယ်၊ ပြီးရင် ရဲလိုလိုဘာလိုလိုပြောပြီး သူဌေးအညှာကိုကိုင်မယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရေပါထပ်ချဉ်းရင်ချဉ်းသွား ဦးမယ်၊ ဒီကောင်တွေက ဒီလိုပဲ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိဘဲ သူဌေး ယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်နဲ့ လျှောက်လိမ်စားနေတဲ့ကောင် တွေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဖြိုးကုမ္ပဏီဆိုတာက လူတိုင်းလေးစားတဲ့ ကုမ္ပဏီဆိုတော့ ဒီလိမ်တွေအတွက် ကိုင်ပေါက်လို့ ကောင်းနေ တာပေါ့၊ ကြည့်နေ၊ စုတ်ပြတ်သတ်အောင် ရိုက်ခွဲခံရလိမ့်မယ်"

"အာ ဟေ့လူ ခင်ဗျားနော်၊ ဘုမသိဘမသိနဲ့ အာမချောင် နဲ့၊ ဒီမှာ ပြဿနာတက်နေပါတယ်ဆိုမှ"

ဖြိုးက တားလိုက်သည်။ လူကြီးက မမှု။ ကောင်တာတွင် ငွေရှင်းပေးရင်း မမကြီးအား

"တွေ့လား၊ သူဌေးအစစ်ဆိုတာ တစ်ကိုယ်စာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကျွေးချင်တဲ့လူတွေပါ ခေါ်ကျွေးပြီး ရှင်းပေးနိုင်တယ်၊ မမ မိမာ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော် ဟင်းဟင်းဟင်း"

မမကြီးက မကြားဟန်ပြုကာ ဖြိုးမောင်မောင်တို့အဖြစ်ကို ပင် ကြည့်နေသည်။

ကောင်လေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလိုလျှောက်လိမ်စားနေ တာ မရှက်ဘူးလားဆိုသည့် မျက်လုံး။ ဤမျက်လုံးများကို မြင် သည်နှင့် လူ့အကြောင်းကို နောကျေနေအောင် သိသည့် ဖြိုးမောင် မောင်က မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရ၏။ သို့သော် စားပွဲထိုးက ကုတ်ကို အတင်းဆွဲထားသဖြင့် မရှင်းပြသာပါ။ မမကြီးက သူ့ကိစ္စမဟုတ် သည်မို့ သူ့ကိုကြောင်နေသော ဘဲအိုကြီးနှင့်ယှဉ်တွဲကာ ထွက် သွားကြလေ၏။

အပြင်ဘက်မှ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်သံများကြောင့် ဟိုတယ် မန်နေဂျာက သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်ကြည့်၏။ စားပွဲထိုးသုံးဦးက ဝိုင်းချုပ်ထားသော သူဌေးဖြိုးမောင်မောင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပျာပျာ သလဲ ပြေးထွက်လာ၏။

"ဟေ့ ဟေ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဒီမှာလေဗျာ၊ ဒီလူက စားသောက်ပြီးမှ အိမ်မှာ ပိုက်ဆံ အိတ်ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး လာလိမ်နေတာ"

"အာ ဒါဖြိုးလုပ်ငန်းစု သူဌေးဦးတက်ဖြိုးရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသားကွ၊ ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မှာပဲ။ ကိုဖြိုးမောင်မောင် စိတ် မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ဪ ဒီငွေလေးအတွက် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ မင်းတို့ကလဲကွာ၊ ဦးဖြိုးမောင်မောင်ကိုတောင် မသိဘူးလား၊ ဂျာ နယ်လေးဘာလေး ဖတ်ကွ၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဆိုပြီး ဂျာနယ်တွေမှာ အမြဲပါနေတဲ့လူကို ဟင်း ဆက်ဆံရေးမပြေပြစ် တာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်"

ဖြိုး သူ့အကျ...ကို ပြန်ပြင်ရင်း မာန်ပြန်တင်းရသည်။ ခုန က စားမယ်ဝါးမယ်လုပ်နေသော စားပွဲထိုးများလည်း ခုတော့ အမြီး တွေကိုကုတ်လို့။

"ဦးတင် ဒီဘီလ်ကို ကျွန်တော့်စာရင်းထဲ ပေါင်းမှတ်ထား ပေးပါ"

"အာ ဒီငွေလေး အရေးမကြီးပါဘူး၊ မနက်စာအတွက် ကျွန်တော့်ဆိုင်ကို ရွေးချယ်တာကို ဂုဏ်ယူပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်"

ဖြိုးထွက်လာတော့ ဦးတင်က စားပွဲထိုးများကို ဟောက် ဟမ်းသံများ ကြားနေရ၏။ တကယ့်သူဌေးကြီးကို မသိရ ကောင်း လားပေါ့။

"တောက် ဟိုဘိုထိပ်နဲ့ မမကြီးစုံတွဲ သိမသွားတာ နာတာ ပဲ"

ဘာရယ်မဟုတ်။ မမကြီးကိုတော့ အဖြစ်မှန်သိအောင် ရှင်းပြချင်နေမိသည်။ ဟိုဘိုထိပ်က သူ့ကိုယ်သူ မင်းသားဖြစ်ဖို့ ကိုယ့်ကို

လူလိမ်ဇာတ်သွင်းခဲ့သည် မဟုတ်လား။

*

ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးတွင် ဦးတက်ဖြိုး၊ ဖြိုးမောင်မောင် နှင့် အခြားအဆင့်မြင့်ဝန်ထမ်းများ အစည်းအဝေးလုပ်နေကြ သည်။

"အခုတင်ပြမယ့် အကြောင်းက ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်း စုတွေ့ရဲ့ ကြော်ငြာတွေကို အသစ်ပြန်ရိုက်ပြီး တစ်နှစ်စာကြော်ငြာ စရိတ်တွေကို ရုပ်သံလိုင်းတွေကို ချပေးဖို့ပါပဲ။ မနှစ်ကဆိုရင် ကြော် ငြာတွေအတွက် သိန်း(၁၀၀၀)ချပေးခဲ့ပါတယ်။ ခုနှစ်ရော ဥက္ကဋ္ဌ ကြီးအနေနဲ့ ဘယ်လိုအပြောင်းအလဲ လုပ်ချင်ပါသလဲ"

ကိုတင့်နိုင်က ဖခင်ဦးတက်ဖြိုး၏ ငယ်လက်ရင်းတပည့် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အရာရာကို သူသိသူတတ် လုပ်ချင်သည်။ အဖေအကြိုက်ကို အလိုက်အထိုက်လိုက်ပေး၍ ချောင်ချောင်ကလေး လခစားနေသူဖြစ်သည်။ ဖြိုးက ကိုတင့်နိုင်ကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့် ရင်း သူ၏ အိုက်ဒီယာကို ချပြ၏ ။

"ခု ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ ကြော်ငြာတွေဟာ အရမ်း ရိုးနေပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ နည်းတွေကို စဉ်းစား ကြရင် ကောင်းမယ်။ ဥပမာဗျာ၊ ကိုရီးယားဇာတ်ကားတွေကိုကြည့်၊ သူတို့ဇာတ်ကားတွေထဲမှာ သူတို့ရဲ့ အလုပ်အကိုင်၊ ကုန်ပစ္စည်း၊ အစားအစာ၊ အဝတ်အထည်နဲ့ သူတို့ရဲ့ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုတွေကို ပြပြီး ကြော်ငြာကြတယ်။ အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်တို့က ကြည့်ပြီး စားချင်စိတ်၊ ဝတ်ချင်စိတ်၊ သုံးချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ ကျွန် တော်တို့က ဇာတ်ကားအတွက်လည်း ငွေပေးကြည့်ရတယ်။ အဲ ဇာတ်ကားထဲမှာ သူတို့ကြော်ငြာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ဝယ်ယူ သုံးစွဲကြရတယ်။ အရင်းမရှုံးဘဲ အမြတ်ပါရပြီး ကြော်ငြာတဲ့ အတတ် ပညာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရော ဒီလိုနည်းလမ်းတွေ မသုံးသင့် ဘူးလား"

ကိုတင့်နိုင်က ပျာပျာသလဲထ၍

"ကျွန်တော်တို့နေနေကြတာ မြန်မာပြည်နော်၊ ကုမ္ပဏီ ရဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ ဇယ်ဆက်အောင် လုပ်နေကြရတာ ၊ တီထွင်ဆန်း သစ်ပြီး ရင်ခုန်နေရမယ့် အချိန်မရှိဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ရိုးလုပ် စဉ်အတိုင်း လုပ်လိုက်တာက အမှားမရှိပါဘူးဗျာ"

ဖြိုးက စိတ်ပျက်စွာ စုတ်တစ်ချက်သတ်ရင်း

"ဘာရင်ခုန်စရာလိုလို့လဲ၊ ကိုယ့်ဇာတ်ကားကို ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ညွှန်းကောင်းအောင် လူစွဲလမ်းအောင် ရေးမယ်ဗျာ၊ အွန်ပေပါ မှာ သေချာပြီဆိုမှ အကောင်းဆုံးဒါရိုက်တာနဲ့ ဆွေးနွေးမယ်၊ အ ကောင်းဆုံး မင်းသားမင်းသမီးတွေ ငှားမယ်၊ သူတို့တွေနဲ့ဆွဲဆောင် ပြီး ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရုပ်ရှင်ထဲမှာ သုံးပြုမယ်၊ အချက်အလက်တွေကို ဇာတ်ဝင်စကားတွေအနေနဲ့ ပေးမယ်၊ ပြီး ရင် ဇာတ်ကားပြန်ရောင်းရင်ပဲ ကိုယ့်ငွေ အသားတင်ပြန်ရမယ်၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို အလကားကြော်ငြာရမယ်၊ မကောင်းဘူးလား"

ကိုတင့်နိုင်က အဖေ၏ သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဖြိုးကို အထင်သေးတဲ့ပုံနဲ့ကြည့်ရင်း

"ဒီမယ် ဒါ လုပ်ငန်းကြီး လုပ်နေတာဗျာ၊ ကလေးအတွေးနဲ့ လုပ်လို့မရဘူး"

"ဘာဗျာ၊ ကလေးအတွေး ဟုတ်လား၊ လုပ်လို့မရဘူး ဟုတ် လား၊ ခင်ဗျားတို့လို ဥဏ်တစ်ထွာတစ်မိုက်နဲ့ ရှေးရိုးစွဲတွေရှိနေလို့ ဒီကုမ္ပဏီ တိုးတက်မှုနှောင့်နှေးနေတာပဲ"

"ခြေတစ်လှမ်းမှားတာနဲ့ ချွတ်ခြံကျသွားတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေ အများကြီးဗျာ၊ ဒါ ဟိုရှေးကတည်းက ဒီလိုပဲလုပ်တာ မှန်တယ်ဆို တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ သင်ခန်းစာတွေပေါ် အခြေခံပြီး လုပ်ကြတာ၊ အလုပ်တိုင်းဟာ

ကပေါက်တိကပေါက်ချာအတွေးနဲ့ စိတ်ကူးဥဏ် ကွန့်မြူးပြီး လုပ်လာကြတာ မဟုတ်ဘူး။"

ဖြိုး၏ ဒေါသက ထောင်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွား၏။ ကိုတင့် နိုင်၏ ကော်လံစကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲမ,ရင်း

"ခင်ဗျားက အဖေ ပ,စားပေးထားတာနဲ့ လူတွင်ကျယ် လုပ်နေတာပေါ့လေ။ ထစမ်း၊ ခင်ဗျားက ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ခေတ် က လူတွေက ကိုရီးယားကားတောင် မကြည့်ဖူးကြသေးဘူးဗျ။"

"ဟာ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ လွန်မယ်နော်၊ လွန်မယ်"

ဖြိုးမောင်မောင်က ကိုတင့်နိုင်ကို ဆွဲပြီးထိုးမလိုလုပ်နေ သဖြင့် အခြားဝန်ထမ်းများ ဝိုင်းဆွဲထားရသည်။ ဖခင်ဦးတက် ဖြိုးက

"ဟေ့ ဖြိုးမောင်မောင် မင်းဟာက တရားလွန်နေပြီ၊ စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ သံခင်းတမန်ခင်းလိုပဲ နူးညံ့တယ်ကွ၊ မင်းလိုရာထူးမျိုးယူထားတဲ့လူက ဒီလို စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ခွင့်မရှိ ဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား။"

"အဖေတို့ အဲလိုတွေလုပ်နေလို့ ဒီလိုအကြံတုံး ဥဏ်တုံး တွေ ဒီလိုရာထူးတွေနေရာတွေရပြီး စားပေါက်ချောင်နေကြတာ ပဲ"

"ကဲ အဖေပြောနေတာလေ၊ အဖေ့ကို လေးစားမှု မရှိ ဘူးလား၊ သွား သွား အိမ်ပြန်တော့၊ ဒီနေ့နားပြီး စဉ်းစား၊ မနက်ဖြန် မှ အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်မယ်၊ ကဲ အားလုံးနားကြတော့"

ဖြိုးက စိတ်ဆိုးလက်စကြီးနှင့် ထွက်သွား၏။ ကုမ္ပဏီ၏ အစည်းအဝေးကလည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့်သာ ပြီးရလေပြီ။

*

လုပ်ငန်းတိုင်းတွင် စိတ်ကူးဥဏ်ကွန့်မြူးဖို့လိုသည်။

ဘတ္တကမ္ဘာကြီးသည် မရပ်မနား လည်ပတ်နေသလို လူ သားများ၏ အသိဥဏ်နှင့်ပညာကလည်း တစ်နေ့တခြား တိုး တက်လာ၏။ အပြိုင်အဆိုင် တိုးတက်နေသောခေတ်ကြီးတွင် ခပ် တိမ်တိမ် ဦးနှော က်ရှိသူများသည် အောက်တန်းနောက်တန်း ဖြစ် ကျန်ရစ်ရမည်မှာ မဆန်းပေ။

ဖြိုးကတော့ ခေတ်လူငယ်မို့ ခေတ်နှင့် ရင်ဘောင်တန်း နေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အမြဲတွေးသည်။ သို့နှင့်ပင် မိမိ၏ မိတ်ဆွေ ရုပ်ရှင်လောကမှ နာမည်ကျော် ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ကိုမျိုးမြန်မာနှင့် ဝါရင့်ဒါရိုက်တာ ကိုလွမ်းတို့ကို စားသောက်ဆိုင် တွင် ချိန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ အိုက်ဒီယာကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းကြည့်မည်။

ဖြိုး ချိန်းဆိုထားသော စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာ တော့ ကိုလွမ်းနှင့်ကိုမျိုးတို့ ရောက်နှင့်နေကြပြီ။ ဖြိုးက ခုံလွတ်တစ် လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း

"ခုရုံတင်နေတဲ့ ကိုလွမ်းရဲ့ဇာတ်ကားက တော်တော်ပေါက် နေတယ်နော်"

"ဇာတ်ကားပေါက်ဆို ဟောဒီကိုမျိုးရဲ့ ဇာတ်လမ်း ဇာတ် ညွှန်းကလည်း ထိတာကိုးဗျ"

"အေးဗျာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကိုခေါ်ရတာ က ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီက ကုန်ပစ္စည်းတွေ လုပ်ငန်းတွေကို ပါးပါးလေး ကြော်ငြာ မယ်ဗျာ၊ အဲဒါကို ဇာတ်ဆင်ရေးပြီး ဇာတ်ကားရိုက်ရင် ဖြစ်၊မဖြစ် ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ"

ကိုမျိုးက အားရဝမ်းသာစွာနှင့် ဘီယာခွက်ကို ဆောင့်ချ ရင်း

"ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီ လိုစိန်ခေါ် မှုမျိုးကို

လိုချင်နေတာ သူများတိုင်းပြည်တွေမှာက ရုပ်ရှင်ကို မီဒီ ယာ လက်နက်အနေနဲ့ အသုံးချကြတာဗျာ။ သူတို့နိုင်ငံရဲ့ အလှ အပတွေ အထင်ကရနေရာတွေ သမိုင်းဝင်နေရာတွေကို လူတွေ စိတ်ဝင်စားအောင် လာချင်အောင်ပြ၊ လူတွေစိတ်ဝင်စားပြီး လာ ကြတော့ နိုင်ငံခြားဝင်ငွေရ၊ ဒီသဘောတွေပေါ့ဗျာ။"

ကိုလွမ်း တွေးတွေးဆဆနှင့်

"အင်း ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီက တစ်နှစ်ကို ကြော်ငြာစရိတ် ဘယ်လောက်သုံးလဲ"

"သိန်းတစ်ထောင်ဝန်းကျင်ပေါ့"

"ဖြစ်တယ်ဗျာ၊ အဲဒီ ငွေနဲ့ ဇာတ်ကားကြီးတစ်ကား ရိုက် လိုက်မယ်ဗျာ။ အဲဒီ အထဲမှာ မင်းသားမင်းသမီးတွေကို ကိုဖြိုးတို့ ကုမ္ပဏီကပစ္စည်းတွေ သုံးပြုခိုင်းပြီး ပါးပါးလေးကြော်ငြာသွားမယ်၊ ဇာတ်ကားကိုလည်း ကောင်းအောင်ရိုက်မယ်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကိုမျိုး။"

"ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်း မျိုးမြန်မာ၊ ဒါရိုက်တာ မောင်လွမ်းဝေ (အဆွေးပုံရိပ်)ရိုက်တဲ့ ဇာတ်ကားသစ်ကြီးပေါ့ဗျာ"

ဖြိုး၏ အားရကျေနပ်မှုနှင့် အပြုံးမျက်နှာက လပြည့်ဝန်းလို ဝင်းလို့ပလို့။

*

ညဉ့်ကားနက်နေပြီ။ ဤအချိန်သည် မမမိမာ၏ ပုံမှန် အိမ်ပြန်ချိန်ဖြစ်သည်။ မမမိမာ၏ မောင်လေးငါးယောက်က အသက် ၂၀ မှာ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း စာသင်၍ မရ။ ဥဏ်ရည်မမီဘဲ ကလေး စိတ်ပေါက်နေသော ကံဆိုးရှာသူလေးဖြစ်ပါသည်။ မမမိမာကိုမြင် သည်နှင့် ငါးယောက်က ပျော်သည်ပင်။ မမာအား ပြေးဖက်ကြိုဆိုရင်း

"ဟေး မမမိမာ လာပြီဟေ့၊ ရေခဲချောင်းစားမယ်၊ ရေခဲ ချောင်းစားမယ်"

"ဪ မောင်လေးရယ်၊ ဒီအချိန်က ထမင်းစားတဲ့အချိန်၊ ရေခဲချောင်းမစားရပါဘူး၊ ဒီမှာ မောင်လေးကြိုက်တဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော် မမဝယ်လာတယ်၊ ထမင်းနဲ့စားရမယ်နော်"

မမမိမာက သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော ကံဆိုးသူမောင် လေးကို ယုယစွာဖက်ရင်း ချော့မော့ပြောရ၏။ ။ ငတိုးကတော့ ဂျစ်တိုက်မြဲပင်။

"မရဘူး မရဘူး ရေခဲချောင်းအရင်စားမယ်"

"ကဲမောင်လေး မမပြောမယ်၊ ခု မမလည်း ထမင်း ဆာ နေပြီ၊ ထမင်းအရင်စားရမယ်၊ ပြီးမှ မောင်လေးစားချင်တဲ့ ရေခဲ ချောင်းကိုဝယ်စား"

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငတိုးလေးက မျက်နှာအငယ်သား နှင့်

"မမမိမာ ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုရင်တော့ ထမင်းအရင် စား မယ်လေ"

ဟု လက်ခံရှာသည်။ သူ့မမကိုတော့ သူက ချစ်သည် လေ။ မမမိမာက မောင်လေးငတိုး၏ ခေါင်းကို ဖွကာ

"အေး ဒါမှ ငါ့မောင်လေး၊ မောင်လေးက သိပ်လိမ္မာတာ ပဲ၊ လာ မမလက်ဆေးပေးမယ်"

ငတိုးကို မမမိမာက လက်ဆေးပေး၏။ ။ ထမင်းပန်းကန် ပြင်ပေးရ၏။ ။ လမ်းထိပ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ ဝယ်လာသော ဟင်းဖြစ်ရုံ ခေါက်ဆွဲကြော်လေးနှင့် မောင်နှမနှစ်ဦး ထမင်းလက်ဆုံစားကြ သည်။ ။ ငတိုးက ထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာစားနေရင်းက

"အမေသန်းက ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်"

"အေးဟယ် အဲဒီ အမေသန်းကလည်း သူ့ညီမ ဒေါ်လေး ငယ် အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့တဲ့၊ တစ်ရက်နှစ်ရက် ဆိုပြီး လိုက် သွားတာ ခု တစ်ပတ်ပြည့်တော့မယ်၊ ပေါ်ကိုမလာတော့ဘူး"

ငတိုးက တွေတွေလေးစဉ်းစားရင်း

"နောက်နေ့ မမမိမာ အလုပ်သွားရင် သားကို ပိုက်ဆံ ပေးသွားနော်"

"ပိုက်ဆံ၊ မောင်လေးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ"

"နေ့ခင်းဖက်ဆို မမမိမာကလည်း အလုပ်သွား၊ အမေ သန်းကလည်း

မရှိဆိုတော့ သားတစ်ယောက်တည်း ပျင်းတယ် မမရဲ့၊ ဟိုဖက်ရပ်ကွက်မှာ
ဂိမ်းသွားဆော့ချင်တယ်၊ သား စမတ်ဒေါင်း ချရင်လေ ဟိုကောင် ဖိုးသားတို့ ငတိုးတို့
သားကို တစ်ယောက်မှ မနိုင်ဘူးသိလား၊ သားက သူတို့ကောင်တွေကို
ကိုင်ပေါက်ပစ်တာ ပဲ"

"ကဲ ထမင်းစားနော်၊ မနက်ကျရင် မမ မောင်လေးကို မုန့် ဖိုးအများကြီး
ပေးသွားမယ်"

"ဟေး ဒါမှ တို့မမကွ"

ငတိုးက အပျော်လွန်သွားပြီး ထမင်းပလုတ်ပလောင်းနှင့် မမမိမာကို
ဖက်နမ်းတော့သည်။ မောင်လေး၏ လက်မှ ထမင်းစေ့များ က မမမိမာ၏ ပါးမှာ
ကပ်ကာ ပေကျံကုန်၏။ အစ်မတစ်ခု မောင် တစ်ခုမို့ မောင်လေးပျော်လျှင်
မမမိမာလည်း ပျော်ရသည်သာပင်။

*

ညနေစောင်းမို့ မမမိမာတို့ ဘီယာဆိုင်လေးက လူစည် လာသည်။
လူစည်လာသည်နှင့်အမျှ သူများပျော်ဖို့ ဝန်ဆောင်မှု ပေးရသော မမမိမာတို့လို
ဆိုင်ဝန်ထမ်းများ အလုပ်ရှုပ်နေကြ ရပြီ။

"ဟဲ့ တစ်ခါတည်း စာရင်းသွင်း၊ စလစ်ပေး၊ ကိုယ့်ဆီ မှာလည်း
စလစ်တစ်ခုထား၊ ဘောက်ချာထဲကိုလည်းဖြည့်၊ အောင် မလေး စားဖိုဆောင်နဲ့
ကောင်တာဆိုတာ မတည့်အတူနေရတဲ့ လင်မယားလိုပဲ တစ်ယောက်အလစ်

တစ်ယောက်ချောင်းနေကြတာ၊ ကိုယ့်ဖက်က ဖိထားနိုင်မှ"

"မမမိမာက မိုးလင်းမိုးချုပ် ဆိုင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ အားလုံး လုပ်နိုင်တယ်နော်"

အတူအလုပ်လုပ်သူမေမိုးက မမမိမာကို အားကျဟန်နှင့် ပြောသည်။

"ဟုတ်ပ၊ ဟုတ်ပ၊ ဈေးဝယ်တော့လည်း စာရင်းစာရွက်နဲ့ လိုက်ရလား လိုက်ရရဲ့၊ အသားဘယ်လောက် အသီးအရွက် ဘယ် လောက်ဆို ဟင်းပွဲက ဘယ်လောက်ထွက်ရမယ်ဆိုတာလည်း ထွက် ရရဲ့၊ တစ်နေ့တာ ဘယ်လောက်ရောင်းရမလဲ ချင့်ချိန်ဝယ်ရတာ လည်း မမမိမာပဲ၊ စာရင်းဇယားဆိုလည်း လာထား၊ ထောင့်စေ့နေအောင် လုပ်တတ်တယ်၊ မမမိမာခေါင်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာများ ရှိနေလားဟင်"

မေမိုး၏ စကားကို စန္ဒီကလည်း ထောက်ခံ၏ ။

"အလုပ်က သင်သွားတာပါဟယ်၊ ငါက ဒီအလုပ်မှာ ကြာခဲ့ပြီပဲ၊ ကျောင်းပြီးလို့ ဂုဏ်ထူးတန်းအတွက် ပြင်ဆင်နေတုန်း မှာပဲ အမေက ကောက်ခါငင်ခါ ဆုံးသွားတယ်လေ၊ ငါ့မှာ ဉာဏ်ရည်မမီတဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ တယ်၊ ကျောင်းကိုလည်း ဆုံးခန်းတိုင်အောင် တက်ချင်တယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်လေးကို ထိန်းကြောင်းဖို့ နယ်က ဝမ်းကွဲအဒေါ်တစ်ယောက် ကိုခေါ်ပြီး ဒီအလုပ်ထဲကို တန်းပြီးဝင်ခဲ့ရတာ "

"မမက ဂုဏ်ထူးတန်းအောင်ခဲ့တယ်နော်၊ မမပညာအရည် အချင်းနဲ့ဆို ဒီထက်ကောင်းတဲ့ တခြားအလုပ်တွေ ရနိုင်တာပဲ"

"ကျောင်းပြီးတော့လဲ ငါ့မှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ ရနိုင်မှန်းသိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် စားဝတ်နေရေးက အရင်လေ၊ ကိုယ်က အငတ်ခံပြီး အလုပ်ရှာနိုင်ရင်တောင် ဘာမှမသိတဲ့ မောင်လေးက ရှိသေးတယ်၊ ဒီအလုပ်ကနားပြီး တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက် အလုပ် ရှာဖို့ဆိုတာ ငါ့မှာ

စိတ်နဲ့တောင် လုပ်လို့မရဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီဆိုင်မှာ မန်နေဂျာယောင်ယောင်
ကောင်တာယောင်ယောင် စာရင်းကို ယောင်ယောင် ပြာတာယောင်ယောင်နဲ့
ဒီဆိုင်ရဲ့ မန်နေဂျင်းပြာတာ ဘဝနဲ့ တဖြည်းဖြည်း အသက်ပဲ ကြီးလာရတော့တာပဲ။"

"မမမိမာက အသက်မကြီးသေးပါဘူး။" "ဪ သုံးဆယ်ဆိုတာ
မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် တော် တော်ကြီးပြီလို့ ပြောလို့ရတာ ပေါ့။"

မေမိုးက ဆိုင်နောက်ဖက်သို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်ရင်း
လေသံတိုးတိုးနှင့်

"မမမိမာကလည်း ဆိုင်ရှင်ဦးမျိုးလွင်ကြီးက မမမိမာကို ကျနေတာပဲ၊
မန်နေဂျင်းပြာတာဘဝက ဆိုင်ရှင်တက်လုပ်ပြီး ဒီ လူကြီးကို ပြန်ခိုင်းစားပစ်ပါလား၊
ဟီးဟီး။"

ခိုး၍ ကြိတ်ရယ်ကြ၏ ။ မမမိမာက ခေါင်းတခါခါ လက် တခါခါနှင့်

"အောင်မလေး အဲဒီ လိုလူမျိုးကြီးနဲ့က တော်ပါတော့၊ တော် ပါတော့
အလုပ်သမားလုပ်ပြီး ကိုယ့်ထမင်းပဲကိုယ်စားပါတော့မယ်၊ သူ့ယူမိလို့ကတော့
တစ်သက်လုံး စော်ကားလိုက်မယ့်အမျိုး၊ သူ့အလုပ် သမားဆိုပြီးတော့လေ။"

အားလုံးကြိတ်၍ ရယ်ကြ၏ ။ မေမိုးတို့စန္ဒီတို့က သူတို့ထက်
အသက်အရွယ်ရော လုပ်သက်အရည်အချင်းပါ ကြီးသည့် မမမိမာ ကို
လေးစားအားကျကြသည်။ ဆိုးတိုင်ပင်ကောင်းတိုင်ပင်များမို့ ပို၍
သံယောဇဉ်ရှိကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဘီယာဆိုင်ဆိုတာ ကလည်း
ဘယ်ကြည့်ကြည့် လုံးပြည့်ကျပ်ပြည့်ယောက်ျားများချည်းမို့ မိန်းမချင်း ပို၍
ဖေးမကြရသည်။ ဘဝအတွက်မို့လေ။

*

"ဟော ဖြိုးမောင်မောင်ပါလား၊ ထိုင်ဦး။"

ဖြိုး ကိုလွမ်းတို့ကုမ္ပဏီသို့ ငွေထုပ်နှင့် ရောက်လာသည်။ အဆင်သင့်ပင် ကိုလွမ်းရောကိုမျိုးပါ ရှိနေ၏ ။

ကိုမျိုးက ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ ဖြိုးက ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း

"ကဲ ကိုလွမ်းရေ၊ ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီကထုတ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေက ထုတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးတည်း ကိုယ်စား လှယ် ယူထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဇာတ်ကားထဲမှာ ထည့်ရိုက်ပြီး ကြော်ငြာမယ်ဗျာ၊ ဇာတ်ကားကောင်းဖို့ကိုတော့ ကိုလွမ်းတို့ဖက်က တာဝန်ယူရမယ်"

"ဇာတ်ကောင်းဖို့ကတော့ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကိုမျိုးမြန်မာ တစ် ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲဟာ"

ကိုမျိုးက အာမခံ၏ ။

"ပရိသတ်အကြိုက်ဆုံးဖြစ်မယ့်ဇာတ် ဖြစ်စေရမယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကိုဖြိုးမောင်မောင်တို့ ကြော်ငြာချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေက"

"ဒီမှာ ကတ်တလောက်ပါတယ်၊ ပစ္စည်းတွေလည်း ကား ပေါ်မှာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ယူကြတာပေါ့"

"ဇာတ်ကားလည်း ပေါက်ရမယ်ဗျာ၊ ကိုဖြိုးတို့ရဲ့ ပစ္စည်း တွေကိုလည်း လူတွေ စွဲကျန်ရစ်အောင်ပြမယ်၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ် ချက်ပြတ် ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ"

ကိုလွမ်း၏ စကားက ဖြိုးကို အားဖြစ်စေသည်။ ကိုမျိုး ကလည်း

"သားရွှေအိုးထမ်းလာတာကို မြင်ရကိန်းဆိုက်သလိုမျိုး ပေါ့"

"အကောင်းဆုံးဖြစ်ရပါစေမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီ ထက်ပိုပြီး ရွှေအိုးထမ်းလာတဲ့သားကို မယားငယ်က လက်တွဲ ပြီး လိုက်ဖို့တာကိုမြင်ရတဲ့ ကိန်းဆိုက်အောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့ ဗျာ"

ကိုလွမ်း၏ ပြက်လုံးကို အင်နှင့်အားနှင့် ရယ်မောမိကြ၏။

*

ဦးတက်ဖြိုး ကုမ္ပဏီရုံးခန်းအတွင်း အလုပ်လုပ်နေစဉ် ကိုတင့်နိုင်က အရေးတကြီးဝင်လာရင်း

"ဥက္ကဋ္ဌကြီး လုပ်ပါဦးဗျာ၊ ဒုက္ခတွေတော့ ရောက်ကုန်ပြီနဲ့ တူတယ်ဗျာ"

ဦးတက်ဖြိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း မေး၏။

"ဘာဖြစ်လို့တုန်းဗျ"

"ဒီနှစ် ဖြိုးလုပ်ငန်းစုရဲ့ ကြော်ငြာကိစ္စတွေအားလုံးအတွက် ဖယ်ထားတဲ့ ဘတ်ဂျက်သိန်းတစ်ထောင်ကို ဖြိုးမောင်မောင်က သူ့သဘောနဲ့သူ ငွေစာရင်းကနေ ထုတ်ယူသွားတယ်ဗျ"

"ဟေ"

နှလုံးရောဂါသမားမို့ ဦးတက်ဖြိုး မူးမိုက်လဲကျမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ကိုတင့်နိုင်က ဦးတက်ဖြိုးကို လှမ်းထိန်းရင်း ဆုံ လည်ဆိုဖာပေါ်သို့ အလိုက်သင့်တင်ပေးရ၏။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ သူတို့သူဌေးအတွက် အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြသည်။ ဦးတက်ဖြိုးကို ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းများက ပြုစုနေကြစဉ် ဖြိုး ပြန်ရောက်လာသည်။ ဦးတက်ဖြိုးက ဆုံလည်ခုံကို နောက်မှီလှဲနေရာက ဖြိုးကို နှမ်းယဲ့ယဲ့အသံနှင့် မေးသည်။

"ဖြိုးမောင်မောင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဟင်၊ ငွေသိန်း တစ်ထောင်ကို မင်းသဘောနဲ့မင်း ထုတ်သွားတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းတိုးတက်ရေး အတွက် ကြော်ငြာဖို့ ရင်းနှီးမြုပ်နှံလိုက်တာ"

"ဒါ ကုမ္ပဏီကွ၊ ဒီမှာ လူကြီးပိုင်း အဖွဲ့အစည်းရှိတယ်၊ တစ်ပတ်နှစ်ခါ အစည်းအဝေးလုပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတယ်၊ ဒါကို မင်းက ဘောင်ကျော်ပြီး မင်းသဘောနဲ့မင်း လုပ်ပစ်တယ်၊ ဒါ ဖောင်း တာပဲကွ၊ ငွေကျတော့လည်း ရေလိုသုံးချင်တယ်"

"ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အသုံးစရိတ်တော့ ရှိမှာပေါ့ ဖေဖေ ရယ်"

"ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အသုံးစရိတ် ဟုတ်လား၊ ဒီကုမ္ပဏီ ကြီး ဖြစ်လာအောင် ငါ့ရဲ့ ဟောဒီလက်ဗလာနှစ်ဖက်နဲ့ ရုန်းခဲ့ရတာ ကွ၊ ငါ စည်းစနစ်တကျ နေထိုင်လုပ်ကိုင်ခဲ့လို့ ဒီကုမ္ပဏီ ဒီလို သက် တမ်းရှည်ပြီး ကြီးပွားလာတာ၊ မင့်ကျမှ သောက်တလွဲအလုပ်တွေနဲ့ ငွေကို သောက်သောက်လဲသုံးတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့လကလည်း ဘန်ကောက်က ဦးလေးဦးဖြိုးထိန်ဆီ သွားလည်ပြီး သူတို့ကားကို ဖျောက်ပစ် လိုက်တယ်၊ ငါ့ကို ငိုကြီးချက်မနဲ့တိုင်လို့ ဖြိုးထိန်မိန်းမကို မနည်း တောင်းပန်လိုက်ရတယ်"

"ဖေဖေကလည်း သူတို့ဆီမှာက ဒီလိုပဲ ခဏခဏ ပျောက်နေကြတာပဲ"

ဖြိုးမောင်မောင်၏ အထွန့်တက်စကားက ဦးတက်ဖြိုး၏ ဒေါသကို ပို၍ ပေါက်ကွဲစေသည်။

"မင်းဂရုစိုက်ရင် ပျောက်မလားကွ၊ စင်္ကာပူသွားတော့လဲ အစ်မဆီက ဒေါ်လာတစ်ထောင် ချေးလာတယ်၊ ကုမ္ပဏီထဲမှာ လည်း အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ လူကြီးပိုင်းလူတွေကို မထီမဲ့မြင် ပြောတယ်၊ ရန်ဖြစ်တယ်၊ ခု ငွေသိန်း (၁၀၀၀)ကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ထုတ်ယူပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကို လုပ်တယ်၊ ဒီမှာဖြိုးမောင် မောင် မင်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေက ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌရာထူးနဲ့ လည်း မကိုက်ဘူး၊ ဖြိုးလုပ်ငန်းစုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌသားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့လဲ မညီဘူး၊ ကဲ မင်းထွက်သွားတော့၊ နောက်ပိုင်း ဘာအကူအညီမှ ငါ့ဆီက လာမတောင်းနဲ့"

"သားရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ မှန်ကန်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ

ဖေဖေ မကြာခင် သိရမှာပါ။"

"မင်း မှန်,မမှန်က နောက်၊ ခု မင်းရှိနေတာ ငါ့အသက်
တိုတိုတက်လာတယ်၊ သွားကွာ၊ သွားတော့၊ ငါ့ သားဆိုတာကိုပါ မေ့ပြီးသွားတော့။"

ဖြိုးက စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ထွက်ခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့ နေ့မှာ အဖေ
သားရဲ့လုပ်ရပ်နဲ့ သားရဲ့အရည်အချင်းကို နားလည် လာမှာပါ။ ခုတော့..

*